

Redakčný výber zo šiestej kapitoly knihy Stuart Olyott „Ježiš je Boh aj človek“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista),

vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Videli sme, že Písma Starej zmluvy zasľúbili, že večný Boží Syn príde medzi nás ako človek, a videli sme, že sa tak aj stalo. Ale nemyslíme si, že Pán Ježiš Kristus bol človekom len v období tých niekoľkých rokov, počas ktorých kráčať po tejto zemi a že ním prestal byť od okamihu svojho vzkriesenia, alebo keď vystúpil do neba. Naďalej je človekom. A bude ním navždy.

Vzkriesený človek

Z mŕtvych vstal ako človek: „Lebo pretože skrze človeka smrť, skrze človeka i zmŕtvychvstanie mŕtvych“ (1. Korinským 15:21). Vzkriesenie je tajomstvo a presná podstata vzkrieseného tela je za hranicou ľudského poznania (1. Korinským 15:35-44). Pritom všetkom však Nová zmluva trvá nielen na tom, že vzkriesené telo nášho Pána bolo skutočné, ale že to bolo to isté telo ako to vložené do hrobu. Presne to už predtým predpovedal Kristus sám (Ján 2:19-21). Nová zmluva sa na mnohých miestach odvoláva na jeho vzkriesenie ako na zázračné potvrdenie toho, že celá jeho misia bolo pravdivá. No ak by jeho telo nevstalo doslovne z mŕtvych, potom by na zvyšku jeho života nebolo nič zázračné.

Celý spôsob vyjadrovania, ktorý používajú inšpirované záznamy, smeruje k tomu, aby podčiarkol pravdu o tom, že človek, ktorý zomrel, znova ožil v presne tom istom tele, ktoré mal predtým. Odvalenie kameňa, prázdna pohrebná bielizeň a ďalšie detaily nato nevyhnutne ukazujú. Skutočnosť, že nevstal skôr ako na tretí deň, ďalej zdôrazňuje, že vzkriesenie bolo niečo fyzické, a nielen jednoduché pokračovanie duchovnej skúsenosti. Takisto čítame o tom, ako videli jeho telo, dotýkali sa ho a skúmali ho počas obdobia štyridsiatich dní. Týmto všetkým sa realita jeho fyzického vzkriesenia stala nepopierateľnou. Videli ho nielen na úsvite, či za súmraku, ale znova a znova aj pri jasnom dennom svetle. Jeho telo bolo viditeľné a hmatateľné, presne to isté, aké mal predtým.

Ježiš sám odmietol predstavu, žeby jeho vzkriesené telo bolo čisto duchovné. V Lukášovi 24:37-43 čítame, že učeníci „celí naľakaní a prestrašení, domnievali sa, že vidia ducha. A on im povedal: Prečo ste predesení, a prečo vzchádzajú také myšlienky vo vašom srdci? Vidzte moje ruky i moje nohy, že som ja sám, ten istý. Dotýkajte sa ma a vidzte, lebo duch nemá tela a kostí, a ako vidíte, že ja mám. A to povediac ukázal im ruky a nohy. A keď ešte neverili od radosti a divili sa, povedal im: Či tu máte niečo na jedenie? A oni mu podali kúsok pečenej ryby a medového plásta. A vzal a pojedol pred nimi“. Podľa toho, čo vieme o vzkriesenom tele, Ježiš nemal potrebu zjesť toto jedlo. Očividne, zmyslom bolo úplne presvedčiť pochybujúcich a zvedavých učeníkov o tom, že i po svojom vzkriesení je fyzickým človekom práve tak, ako ním bol predtým.

Posledný dôkaz toho, že vzkriesené telo nášho Pána bolo to isté ako to, ktoré zomrelo, je v skutočnosti, že nieslo znaky jeho ukrižovania (Ján 20:27). A pritom všetkom sa vyznačovalo určitými vlastnosťami, ktoré naše telá nemajú a ktoré nemalo ani jeho telo pred smrťou. Malo nové schopnosti.

Ako môžeme tvrdiť, že náš Pán vstal v tom istom tele, v ktorom zomrel a zároveň tvrdiť, že toto telo bolo odlišné? Odpoveď je taká, že Kristove vzkriesenie nepozostávalo len z toho, že jednoducho znova ožil. Nebolo to len obyčajné zjednotenie jeho ľudského tela a ľudského ducha. Ak by to bolo všetko, čo sa tam udialo, potom by nemohol byť nazvaný ako „prvotina tých, ktorí zosnuli“ (1. Korinským 15:20), ani „prvorodeným z mŕtvych“ (Kolosenským 1:18; Zjavenie 1:5), keďže mnohí iní pred ním boli vrátení do života. Kristovi patria tieto tituly, pretože v ňom bola ľudská prirodzenosť, ako telo tak aj duša, obnovená do svojej pôvodnej sily a dokonalosti a dokonca aj pozdvihnutá na vyššiu úroveň. Aj keď jeho vzkriesené telo v žiadnom prípade nebolo nemateriálne, či éterické, bolo schopné prirodzene sa pohybovať v nebeskom a neviditeľnom priestore duchovného sveta. Bolo dokonalým nástrojom ducha. Aj keď bol aj naďalej úplným človekom, náš Pán už nebol viac viazaný na podmienky jeho predchádzajúceho poníženia. Náš Pán po svojom vzkriesení vlastnil nebeský život neviditeľný ľudským očiam a telo úplne prirodzene prispôsobené na tieto podmienky. Keď sa ukazoval, bolo to milostivé sklonenie sa kvôli nám, aby nás skrz–naskrz presvedčil, že ten istý človek, ktorý zomrel, bol teraz a navždy nažive ako človek, no schopný telom, duchom existovať vo vyvýšenejšom prostredí. Už nebol viac priviazaný k zemi. Takto ukázal, aký bude konečný stav, ktorý je pripravený pre vykúpené ľudstvo, a ako veľmi odlišné to bude od predstavy, že telo sa rozplynie, tak ako to učila grécka filozofia. Vo večnosti nebudeme duchmi bez tela, ale budeme mať oslávené telá!

Človek, ktorý vstúpil na nebesia

Štyridsať dní po svojom vzkriesení náš Pán naďalej prinášal svojim učeníkom nezvratné dôkazy o tom, že žije. „Ktorým sa aj zjavoval živý po svojom utrpení mnohými dôkazmi ukazujúc sa im štyridsať dní“ (Skutky 1:3). Učeníci boli „spozdílí srdcom veriť“ (Lukáš 24:25) a nedali sa len tak ľahko presvedčiť, že ten, koho teraz videli ako živého, bol presne ten istý Kristus, ktorý zomrel. Ale počas obdobia skoro šiestich týždňov boli vystavení tomu najmocnejšiemu možnému dôkazu, ktorý ich presvedčil tak dokonale, že už nikto z nich o tejto skutočnosti viac nepochyboval. Za svoje odvážne svedectvo o vzkriesení nakoniec väčšina z nich zaplatila svojím životom, ale oni nemohli zaprieť to, čo videli a okúsili. Muž, ktorý žil a zomrel, bol znova živý!

Práve tohto muža videli, ako opúšťa zem spôsobom, ktorý bol v úplnom súlade s jeho zázračnými činmi, ktorými sa vyznačoval jeho život a služba. Muž, čo zomrel, bol ten istý ako ten, ktorý vstal a ten, čo vstal bol presne ten, ktorý vstúpil na nebesia. Jeho záverečný odchod nebol len jednoduchým zmiznutím pred očí, ako sa to stalo v Emaus. V prípade, že by to tak bolo, by učeníci nemali istotu, či sa každú chvíľu neukáže znova. Tento raz „zdvihnutý bol hore, kým oni hľadeli na to, a podňal ho oblak a vzal pred ich očí. A ako v tom, čo odchádzal, upretým zrakom hľadeli do neba...“ (Skutky 1:9–10).

Pre Pána nebolo nevyhnutné vrátiť sa k Otcovi spôsobom vystupovania „hore“, ale zvolil si tento spôsob odchodu, aby presvedčil učeníkov, že už nemajú očakávať, že sa znova objaví. Udalosť bola skutočná a objektívna, ale bola tiež symbolická. Žiadny iný spôsob odchodu by nezanechal ten správny dojem. Vracal sa naspäť do neba, z ktorého prišiel. Ale vracal sa tam ako človek!

Vzkriesený ľudský Pán sa s nimi dôverne stretával štyridsať dní. Bol to tento Pán, ktorý teraz vystupoval pred ich očami. Všetko na tejto udalosti bolo naplánované tak, aby získali uistenie, že aj vo svojom vstupe bol práve tak človekom ako predtým. V ich ušiach znel ľudský hlas vo chvíľach, keď im odovzdával záverečné príkazy a vyučovanie. Pozdvihol ľudské ruky, aby ich požehnal (Lukáš 24:50). Ľudské telo vystupovalo z miesta, na ktoré ich pred chvíľkou priviedol. Ako hľadeli na oblohu, kde ho vzal oblak preč z ich dohľadu, objavili sa dvaja anjeli, ktorí sa zmienili o ich vstupe a teraz už neviditeľnom Pánovi podľa jeho ľudského mena (Skutky 1:11). Povedali, že Pán, ktorý sa raz vráti, nebude v ničom odlišný od toho, ktorý od nich práve odišiel. Každý z nich opustil Olivovú horu s poznaním, že v nebesiach je človek.

Nanebovstúpenie znamenalo viditeľné vystúpenie osoby Prostredníka podľa jeho ľudskej prirodzenosti zo zeme do neba. „Ježiš Nazarejský, muž...“, je „vyvýšený ... teda pravicom Božou“ (Skutky 2:22 a 33). Bola to zmena lokality, presun z jedného miesta na druhé. Musíme ale zdôrazniť, že vstúpenie tiež zahrňovalo ďalšiu zmenu v ľudskej prirodzenosti Krista práve tak, ako sa to udialo už skôr pri vzkriesení. Udalosť vzkriesenia nespôsobila zmenšenie jeho človečenstva a neurobila tak ani udalosť vstúpenia. Teraz však jeho ľudská prirodzenosť vstúpila do plnosti nebeskej slávy a dokonale sa prispôsobila na život v nebesiach. Ježiš je stále ten istý. Je práve tak človekom ako predtým. Ale teraz je oslávený do najväčšej miery. Sláva, ktorú mal na zemi, vôbec nebola tá sláva, ktorú mal u Otca predtým, než vznikol svet. K tejto sa teraz ako človek vrátil a jeho postavenie je „nad každé kniežatstvo a nad každú vrchnosť a moc a nad každé panstvo a nad každé meno, ktoré sa menuje nielen v tomto veku, ale i v budúcom“ (Efezským 1:21).